

Мене звати Галина. Мені 48 років, і я живу у Львові.

Ранки в нашому домі починаються однаково: мій чоловік прокидається рано і йде на кухню, щоб приготувати каву. Того ранку, коли я прокинулася, я почула вибухи вдалині. Я зрозуміла, що війна почалася, і що може минути багато часу, перш ніж чоловік знову приготує мені каву. Я хотіла зберегти цей момент у пам'яті й зробити його трохи довшим. Тож я залишилася в ліжку ще трохи.

Мій чоловік – юрист, але кілька років служив у війську, тому ми зберігали його форму та інше військове спорядження. Одразу після сніданку ми почали діставати його речі зі валіз та коробок по всій квартирі.

Чоловікові потрібна була моя допомога, бо я знала, де шукати все необхідне. Ми дістали його спальний мішок, каремат і форму. Також було багато технічного обладнання й дрібних речей, як турнікет, ножі та викрутки.

Ми також мали підготуватися до ситуації, коли я залишусь в місті одна. Тому ми придбали газову плиту для кемпінгу та дізналися, де розташоване найближче укриття. Я приготувала їжі на цілий тиждень. Ми не знали, скільки часу у нас є. Ми майже не розмовляли.

Я вирішила, що під час повітряної тривоги залишатимусь у ванній кімнаті, тому що укриття в нашому будинку небезпечно. У нашій квартирі багато вікон. Вижити у вітальні під час обстрілу було б складно через скло.

Наступного ранку ми вирушили до військкомату з усіма його речами. Як колишній військовий, чоловік був зобов'язаний з'явитися самостійно. Коли ми прибули, звучала сирена повітряної тривоги.

У цьому районі Львова багато багатоповерхівок. Усі магазини були зачинені через сирену. Ми йшли вулицею і розуміли, що сховатися ніде. Це здавалося таким несправедливим. Було дуже, дуже небезпечно.

Ми сподівалися, що у військкоматі чоловіка просто зареєструють і відпустять додому ще на якийсь час. Я чекала в супермаркеті поруч. Полиці були порожні, тому я почала дивитися на людей. Я бачила інших жінок, які блукали навмання з червоними очима. Я зрозуміла, що вони, як і я, у тій самій ситуації. Вони теж сподівалися, що їхні чоловіки повернуться додому разом із ними.

Чоловік подзвонив і сказав, що його не відпустять. Я пішла на автобусну зупинку сама. Побачила жінку, яка продавала апельсини. І раптом знову увімкнулася сирена, але вона не могла залишити свої апельсини. Це було дивне відчуття – усвідомлювати, що тепер ми живемо в іншому світі.

Я побачила чоловіка знову лише через два чи три місяці.

У мене було таке відчуття, що легше було повністю відключити емоції. Коли ти стаєш близьким з кимось, ти стаєш дуже вразливим.

Ця вразливість дуже погано поєднується зі станом війни.

Ти починаєш відчувати слабкість. Починаєш жаліти себе. Починаєш співпереживати всім.

Ось що відбувається із солдатами, які повертаються додому на короткий відпочинок з окопів на передовій. Вони дозволяють собі відчувати трохи більше.

Але коли вони повертаються на фронт, вони втрачають свою тваринну здатність виживати. Вони стають слабшими. І часто гинуть.

Реальність війни вимагає чорно-білого сприйняття світу. Коли ти починаєш бачити всі ці півтони, тобі стає важко реагувати швидко. Набагато простіше реагувати швидко, якщо ти живеш у чорно-білому світі.